

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717207942
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3717207942.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivicy Čelkovej v spore žalobcu A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S., H. K. XXXX/XX, zastúpený Občianskym združením ZASTAVME ÚŽERU - Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa so sídlom Pod Hájom 1367/169-44, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 51 255 022, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/11/2018-115 zo dňa 06. augusta 2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 5Csp/11/2018-156 zo dňa 03. januára 2019, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia bezdôvodného obohatenia vo výške 5 108,- eur zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 195666 - 13308 zo dňa 08.07.2014 a vo výške 4 004,- eur zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 205535 - 13308 zo dňa 06.11.2014.

3. Zistený skutkový stav, preukázaný vykonaným dokazovaním právne posúdil súd prvej inštancie podľa ustanovení Obchodného zákonníka a žalobu žalobcu zamietol. Dňa 08.07.2014 uzatvoril žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom Zmluvu o revolvingovom úvere č. 196566 - 13308 a dňa 06.11.2014 uzatvorili strany sporu rovnako Zmluvu o revolvingovom úvere č. 205535 - 13308, na základe ktorých zmlúv boli žalobcovi poskytnuté úvery v oboch prípadoch vo výške 4 000,- eur, ktorý každý úver sa žalobca zaviazal splatiť v 48-ich mesačných splátkach vo výške 276,- eur. V obidvoch zmluvách je žalobca identifikovaný v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) v spojení s § 9 ods. 1 Obchodného zákonníka, svojím obchodným menom, ktorým je u fyzickej osoby meno a priezvisko. Súčasne je v zmluvách o úveroch uvedené aj identifikačné číslo, pod ktorým je žalobca zapísaný v živnostenskom registri a miestom jeho podnikania. Rovnako bolo zo zmlúv preukázané, že žalovaný ako veriteľ poskytne žalobcovi ako dlžníkovi úvery na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Takto označený žalobca ako dlžník v obidvoch zmluvách prehlásil, že sa s týmito oboznámil a súhlasí s ich obsahom, že zmluvy si prečítal, ich obsahu porozumel a uzatvára ich

na základe svojej slobodnej a vážnej vôle, ktoré skutočnosti potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Súd prvej inštancie konštatoval, že nie je právne dôležité, na aký účel bol poskytnutý úver v skutočnosti použitý, ale dôležitý je účel, ktorý tvrdil budúci dlžník, pri uzatvorení úverových zmlúv. Správne v tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Európskeho Súdneho dvora sp. zn. C-464/01, podľa ktorého „pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľom, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa“. Žalobca zároveň nepreukázal ani alternatívu, že by poskytnutie úverov malo čiastočne spotrebiteľský a čiastočne podnikateľský charakter. Aj v tomto prípade možno odkázať na rozhodnutie Európskeho Súdneho dvora vo veci C-464/01, podľa ktorého ak je zmluva uzatvorená čiastočne pre súkromné a čiastočne pre podnikateľské účely, nejedná sa o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle článku 13 Bližovského dohovoru. Výnimkou sú prípady, keď podnikateľský účel je vo vzťahu k celkovému rozsahu dodávky zanedbateľný. Iba prevládajúci nepodnikateľský charakter nestačí. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že ku dňu žiadostí o poskytnutie úverov, t.j. ku dňu 04.07.2014 a ku dňu 05.11.2014 mal nedoplatky na poisťnom spolu s penále ako samostatne zárobkovo činná osoba vo výške 3 565,41 eur, resp. 3 311,33 eur a ako i zamestnávateľ v sume 193,23 eur. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že úvery mu neboli poskytnuté na výkon povolania. ktorá skutočnosť by mala za následok kvalifikáciu úverov ako spotrebiteľských a postavenie žalobcu ako spotrebiteľa ako ani nepreukázal, že bol pri uzatváraní predmetných zmlúv o úveroch fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, či už ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania tak, ako to vyžaduje i ustanovenie § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a zároveň i skutočnosť, že bez ohľadu na to, na aký účel bol v skutočnosti úver poskytnutý, v prípade rozporu skutočného účelu a účelu deklarovaného v zmluvách, musí byť chránená dobrá viera druhej konajúcej strany.

4. Žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal súd prvej inštancie náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že s napadnutým rozhodnutím nesúhlasí. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci postupoval formalisticky, neaplikoval ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nevysporiadal sa so všetkými tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe a vo výpovedi a odoprel žalobcovi možnosť navrhnúť ako dôkaz výsluch obchodnej zástupkyne žalovaného. K uzavretiu obidvoch zmlúv o úvere predchádzalo podanie žiadosti o úver. Žiadosti o úver sú predtlačené formuláre obsah ktorých žalobca nemohol ovplyvniť. Žiadateľ bol v žiadosti označený identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby - nepodnikateľov. V prípade podnikateľov je nedôvodné tieto údaje uvádzať. Obidve žiadosti vyplňala obchodná zástupkyňa a účel čerpania úveru vyznačila sama. Žalobca nemal možnosť rozhodnúť sa pre iný ako podnikateľský úver, nakoľko iný formulár mu predložený nebol. Na pojednávaní chcel obchodnej zástupkyne žalovaného pri jej výsluchu položiť otázky, čo mu nebolo zo strany súdu umožnené. Žalovaný na výzvu súdu v liste zo dňa 25.06.2018 uviedol meno a priezvisko obchodnej zástupkyne a jej kontaktné údaje a uviedol okolnosti, ktoré sa zisťujú pri uzatváraní zmlúv so spotrebiteľom ako aj s podnikateľom. Tento list nie je podpísaný právnym zástupcom žalovaného a odpoveď žalovaného nie je vyčerpávajúca. Žalovaný nemohol konať v dobrej viere, že žalobca má úmysel konať v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Sporným v danom prípade bolo, a je, či žalobca žiadal o úver, ako fyzická osoba - nepodnikateľ, alebo ako fyzická osoba - podnikateľ. Pri pochybnostiach o obsahu zmlúv je potrebné podľa § 54 ods. 2 Obč. zákonníka použiť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Týmto interpretačným pravidlom sa súd prvej inštancie neriadil a na tvrdenia žalobcu neprihliadol. Podmienkou poskytnutia úverov bolo vyrovnanie nedoplatkov voči Sociálnej poisťovni, ktoré žalobca aj uhradil a preto úvery nemohli byť poskytnuté za účelom úhrady záväzkov voči sociálnej poisťovni. Nedoplatky voči Sociálnej poisťovni žalobca uhradil pred poskytnutím finančných prostriedkov a s týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Údaje, ktoré si súd vyžiadal od Sociálnej poisťovni sú zmätočné. Prehlásenie žalobcu ako dlžníka, že poskytnuté finančné prostriedky boli použité za účelom výkonu podnikania, nie je skutočným prejavom vôle žalobcu. Dôležité je skutočné použitie poskytnutých finančných prostriedkov. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie. Žalobca použil finančné prostriedky na súkromnú potrebu a to na vrátenie dlhu fyzickej

osobe. Súd tieto skutočnosti nebral do úvahy. Ak žalovaný, ako veriteľ tvrdí, že žalobca úvery použil na podnikanie, musí to dokázať. Zo strany žalovaného ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď v žiadostiach a zmluvách uvádzal nepravdivý účel použitia poskytnutia finančných prostriedkov. Skutočný účel nemal súd prvej inštancie dostatočne preukázaný. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoSr/1/2016 zo dňa 25.01.2017 na nález ÚS ČR sp.zn. I ÚS1930/11 zo dňa 10.01.2012, na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/84/2011 zo dňa 26.05.2011. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie v celom rozsahu, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi uvedenými žalobcom. Charakter zmluvného vzťahu sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. V tomto smere sú rozhodujúce žiadosti a samotné zmluvy. Podľa tvrdenia žalobcu by sa povaha zmluvného vzťahu menila podľa jednostranného faktického konania dlžníka podľa toho, či finančné prostriedky použije podľa toho ako čo tvrdil pri uzatvorení zmluvy alebo na úplne niečo iné. Žalobca vstupoval do zmluvných vzťahov so žalovaným opakovane. V súdnej praxi je ustálené, že pokiaľ osoba predstiera, že je podnikateľom, nemôže sa dovolávať potom postavenia spotrebiteľa. Napadnutý rozsudok žiadal žalovaný ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu uviedol skutočnosti a tvrdenia totožné s jeho odvolaním a zotrval na všetkých svojich vyjadreniach.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

10. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom pojednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok náhradu trov konania.

12. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu v potvrdzujúcej časti je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p., pretože sa v celom rozsahu

stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti tak skutkových ako aj právnych záverov vyjadrených

v napadnutom rozsudku uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému nároku žalobcu, ako aj k použitej obrane žalovaného a k vykonaným dôkazom. Z titulu aplikácie ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p.

k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uvádza, že pri takomto postupe, t.j. pri aplikácii § 387 ods. 2 C.s.p., odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 03. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument

v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP . Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

14. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

15. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

16. K odvolacím tvrdeniam žalobcu k otázkam posúdenia charakteru zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že na predmetný zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom nebolo možné aplikovať právne predpisy o ochrane spotrebiteľa, nakoľko nebol preukázaný spotrebiteľský charakter tohto vzťahu.

17. Odvolací súd preskúmal odvolacie tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie mu odoprel možnosť navrhnuť ako dôkaz výsluch obchodnej zástupkyne žalovaného. Zo spisového materiálu ako aj zo zvukového záznamu z pojednávania dňa 23.07.2018 nevyplýva, že by žalobca tento dôkaz navrhol. Žalobca ako strana sporu má povinnosť tvrdenia a povinnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojho tvrdenia. Žalobcovi nič nebránilo takýto dôkaz navrhnuť. To, aký dôkaz sa v konaní bude vykonávať je na rozhodnutí súdu, ktorý sa s každým návrhom musí vysporiadať. Žalobca a jeho zástupca na pojednávaní dňa 23.07.2018 a ani v písomných vyjadreniach do vyhlásenia rozsudku nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 27.06.2018 uviedol meno a bydlisko obchodnej zástupkyne, ktorá predmetné zmluvy so žalobcom uzatvárala, toto nebol návrh na jej vypočutie ako svedkyne, ale len reagoval na výzvu súdu. Súd prvej inštancie tak ako to vyplýva

zo zvukového záznamu z pojednávania, na ktorom je zachytený celý priebeh pojednávania, pričom v zápisnici je uvedený len podstatný obsah prednesov a výrok rozhodnutia uviedol a odôvodnil, prečo nebude obchodnú zástupkyňu žalovaného vypočúvať ako svedkyňu. To, že niektorý prednes strany sporu alebo konajúceho sudcu v zápisnici chýba, nie je vadou konania.

18. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení žalobcu konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad pre jeho rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

19. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj výrok o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalovaný bol v konaní plne úspešný a preto má podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).